

Калинка.

а Калинка никога добро не може да ѝ се направи. Даватъ ѝ да яде. — „Не ща, мамо, тоя хлѣбъ, защото е студенъ“, крѣщи Калинка и хвърга хлѣба. Даватъ ѝ други. — „И този хлѣбъ не обичамъ, защото е топълъ“, дума тя и пакъ се сърди.

Тя не обича да я миятъ и рѣшатъ, за-
туй всѣка заранъ крещи, като че ли я ко-
лятъ.

Прѣди малко тя си играеше самичка въ
жгѣла на своята стаичка. Хубава игра си
намѣри: събу си обувката и ги захвърли на
страна; смѣкна единия си чорапъ и сжщо
го запрати въ кюшето; съблече рокличката
си, послѣ — гащичкитѣ си... и всичко на-
трупана на купъ. Остана гола, само по ризи-
ца. Помжчи се и нея да съблече, но не спо-
лучи... Погледна се. О, колко е срамно!...
Тя се замисли.